

«Виявляйте любов свою до людей всюди, де це можливо, і, передусім — у себе вдома. Даруйте любов своїм дітям, своїй дружині чи чоловікові, своїм сусідам. Хай жодна людина не піде із вашого життя допоки не стане хоча б трохи кращою або щасливішою. Станьте живим проявом доброти Божої. Нехай люди бачать добро, що світиться у вашому обличчі, у ваших очах і у вашому дружньому привітанні»

Мати Тереза

Є така приказка: *«Світ не без добрих людей»*. Працюючи редактором всеукраїнської газети «Пантелеймон цілитель», я отримую багато листів з різних куточків України. І щоразу, відкриваючи сотні конвертів, я пересвідчуюся, що добрих людей досить багато, вони живуть з турботою про інших, допомагають людям, несуть позитивний настрій у цей світ. Це звичайнісінькі щирі й добрі люди. У кожного з них свої проблеми, своя робота, сім'я, діти. Але є в них щось особливе.

Ці люди роблять добрі справи безоглядно, не чекаючи нагороди, не боячись розпочати справу самотужки.

Здебільшого люди пишуть не про себе, а про тих, хто зустрівся їм на життєвому шляху, хто вразив їх своєю добротою та щедрістю душі, хто допоміг їм у скрутну хвилину. І це неабияк благородна справа - розповісти про ці події іншим людям. Адже прочитавши про ту чи іншу життєву історію, хочеться зробити для людей подібний добрий подвиг! Є одна характерна особливість у цих унікальних людей доброти. Вони щиро вірять у те, що щастя та злагода закладені у самій людині, і що зовнішнє - лише відображення внутрішніх

думок та почуттів. Ці люди

йдуть по життю сміливо, з яскравим відблиском у очах, з посмішкою та відкритим серцем

Читач із села Вергуни (Черкаської обл.), котрий живе зі своєю сім'єю на одну лише пенсію, здійснив простий і водночас добрий вчинок. Ось що він розповідає у своєму листі. Обговорюючи з дружиною увечері за чашкою чаю свої сімейні справи, їм спала на думку ідея поділитися підшивкою газети «Пантелеймон цілитель» з місцевою бібліотекою. Навіщо одноосібно зберігати цікаві знання, якщо ними можна поділитися з тими, хто їх не має? Наступного ранку бібліотекар, яка була здивована досить несподіваним подарунком цієї сім'ї, з вдячною посмішкою приймала цей дар разом з невеликим комплектом нових книг. Вчинок простий, а скільки в ньому користі! Бібліотеку не часто тішить місцева влада новими надходженнями. То грошей немає, то виділили мізер, якого вистачає хіба що на передплату періодики максимум на три місяці. Тож хоча б таким чином порадувати своїх постійних читачів! Адже народ, слава Богу, ще читає книги, газети і відвідує бібліотеки, навіть у наш скрутний час. Тож такий вчинок для когось може бути своєрідним рятівним кругом. Бо невідомо, хто саме прийде до цієї бібліотеки і як саме йому допоможе ця інформація? Я вважаю, що вчинок цієї сім'ї більш ніж благородний. **Адже корінь доброти - усередині людини. І вчинки її - це результат думок, які вона обирає щодня.**

Читачка із міста Київ написала, як у школі вчителька її доньки вчить дітей доброти. Адже про це не написано у шкільних програмах, про це здебільшого забувають педагоги, віддаючи перевагу інтегралам та гарному почерку. А ця вчителька проводить уроки доброти, готує сама сценарії і розповідає дітям про те, що доброта, любов (так! це слово діти теж повинні чути від народження), розуміння допоможуть їм у житті. Цікаву ситуацію наводить авторка листа. «Як завжди буває у звичайному класі?.. Є одна-дві людини, з котрими не хочуть дружити. Як правило, педагоги на це майже не звертають уваги, залишаючи вирішення проблеми на батьків. Однак не в даному випадку. Коли в черговий раз група семирічних хлоп'ят відганяла від себе ними «недолюблюваного хлопчика» фразами: «Ти непослух, ми з тобою не дружимо!», тоді дівчина-педагог підійшла до них і сказала наступне. **«Але ж він - хороша людина. Якщо ви до нього будете ставитися по-доброму, тоді йому самому не захочеться бути з вами неслухняним. Бо добро перемагає зло в людині!»**

Очі дитини-«недруга» засвітилися від щастя, а діти притихли і замислилися. А той хлопчик натхненно відповів: «Я СТАНУ ДОБРИМ, зі мною дружитимуть!» Хлоп'ят також порадувала ця відповідь. Хлопчика прийняли у компанію».

Вчителька не пройшла повз цього випадку, хоча й поспішала на урок. Вона передала свої

знання цим хлопчикам, які ще тільки-но вступають у доросле життя. **Цю формулу Доброти вони понесуть із собою в майбутнє.**

Досить часто суєта життя проносить нас осторонь тих, хто потребує саме нашої уваги. А так просто на якусь мить забути про себе і подарувати частинку любові світові.

І ще один лист. Дівчина-автор написала цілу міні-розповідь, сподіваючись, що вона допоможе комусь стати впевненішим у собі. Одного разу дівчина йшла взимку містом дуже засмучена від того, що її близька людина тяжко хвора. Вона не бачила нічого довкола - ні чудових сніжинок, ні перехожих, ні краси зимового міста. Час від часу вона витирала рукавом свої сльози. Та ось її увагу привернув жонглер, котрий у такий мороз стояв прямісінько на вулиці під снігом і жонглював, сподіваючись заробити копійчину. Вона подивилася на нього співчутливо, а той їй... посміхнувся! І сказав: «Чому ви така сумна? Я знаю, що може вас зараз втішити». Він витягнув із кишені пір'їнку і подарував її дівчині. «Це перо Ангела, воно принесе вам удачу!» У дівчини смуток наче рукою зняло: «А як же ви тут стоїте на такому морозі? Ще й, бачу, люди не дуже розщедрилися сьогодні...» А ця Людина з добрими очима й палким серцем відповіла: «Головне, що мені подаровано цей прекрасний вечір, що я можу стояти ось тут і чути вальс сніжинок довкола, бачити посмішку на вашому, донедавна заплаканому, обличчі... Скоріш за все, сьогодні я піду додому з порожнім капелюхом. Проте я вже давно зрозумів, що найголовніше у цьому світі - робити те, що тобі до душі і що приносить радість іншим. Я колись прагнув багатства, але переконався, що ніколи гроші не зроблять людину щасливою. А ось коли ти даруєш іншому - посмішку, мелодію, любов, надію - тоді ти бачиш світ в усій його красі, неначе тобі подарували невидимі крила, як у того Ангела». «Спасибі вам за вашу доброту і за такий чарівний подарунок!» - відповіла дівчина і з вогнем у душі пішла «відігрівати» свого коханого, якому дуже нездоровилось. Через деякий час дівчина знову йшла повз це місце. Вона дуже хотіла зустріти того хлопця, який подарував їй надію. Але, мабуть, не судилося цій зустрічі відбутися ще раз... А ось те, що той чоловік передав їй того вечора, не забути ніколи - **як не забути добру справу, здійснену від щирого серця для іншої людини.**

Таких прикладів можна наводити безліч, оскільки у світі кількість доброти примножується з кожним новим днем. І неважливо, що саме і як зробить ця людина - справою, добрим словом чи думкою. Все залежить від бажання допомогти іншому. Адже люди іноді дивуються простим добрим вчинкам, наче звикли жити інакше. Але насправді у кожному із нас є джерело Доброти і Любові, яке ніколи не перекриєш зовнішніми обставинами. Досить відкрити його для інших - тоді й світ довкола зміниться. Добрі справи роблять світ кращим! Все, що здійснюють люди добре, робить їх ближчим один до одного, поєднує серця і змінює життя оточуючих. Кожна добра думка, кожне добре слово, кожен зроблений вчинок додає людині духовної цінності, яку не можна купити чи вкрасти у цьому світі. Коли людина думає про добро, воно надихає її на добрі справи. Тоді в житті хочеться встигнути багато всього. Але що може зрівнятися з відчуттям неземного щастя, коли бачиш посмішку людини, якій ти дав руку допомоги і наповнив її

світ добротою?!

Добро там, де Ти!

*Ганна Хатімлянська, м. Київ,
головний редактор газети «Пантелеймон цілитель»,
учасниця Міжнародної громадської організації «ЛАГОДА»*